

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., ve věci žalobce **J. Š.**, bytem ul. R. a. 333, S. n. H., zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, č. j. KUOK 26812/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. V řízení s e p o k r a č u j e.

II. Žaloba s e z a m í t á .

III. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litovel (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 1. 2015, č. j. LIT 952/2015, jímž byla žalobci uložena za spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce se výše uvedených přestupků měl dopustit tím, že dne 26. 3. 2014 v obci Kostelec na Hané jako řidič osobního motorového vozidla Volkswagen Multivan, RZ X, nerespektoval pokyn k zastavení vozidla policejní hlídky jedoucí ve služebním policejním vozidle a ve snaze policejní hlídce ujet, pokračoval nadále v jízdě. Žalobce jel za tmy místy bez rozsvícených světel obcemi Čelechovice na Hané – Kaple, Slatinice, Drahanovice, Senice na Hané, Senička a Loučany a když vjel opět do obce Senice na Hané, na polní cestě jej policisté dvou hlídek donutili vozidlo zastavit. Při následné kontrole byl žalobci proveden orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek s pozitivním výsledkem, kdy byla zjištěna přítomnost omamných látek skupiny cannabinoidů. Odbornému lékařskému vyšetření spojeného s odběrem vzorku biologického materiálu, ke kterému byl následně policistou vyzván, se žalobce i přes poučení odmítl podrobit a tímto porušil § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. g) a § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a namítá, že:

- 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné a nezákonné, jelikož z odůvodnění rozhodnutí nelze dovodit, proč správní orgán neakceptoval jeho omluvu z jednání stanoveného na den 14. 1. 2015, což mělo za následek projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Upření práva osobní účasti žalobce na projednávání věci považuje žalobce za nezákonné.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí k odvolací námitce nepřezkoumatelnosti nevyjádřil a sám zdůvodnil, proč není omluva žalobce omluvou náležitou. S tímto odůvodněním žalovaného žalobce nesouhlasí. Žalovaný označil omluvu za opožděnou, neboť podle jeho názoru nebyla učiněna tak, aby správní orgán s dostatečným předstihem o důvodech neúčasti žalobce při ústním jednání věděl. Formu omluvy a vážnost důvodů žalovaný nezpochybnil. Žalobce však tvrdí, že dne 11. 1. 2015 navštívil svoji praktickou lékařku, která mu diagnostikovala chřipku, a vydala rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a nařídila klid na lůžku. Vzhledem ke skutečnosti, že předchozí omluva byla podle údajů na webových stránkách odeslaná dne 22. 12. 2014, uložena na poště dne 23. 12. 2014 a týž den doručena, předpokládal, že zásilka s předmětnou omluvou uložená dne 13. 1. 2015 bude týž den doručena. Nepovažoval tedy

za nutné tuto skutečnost zvlášť oznamovat správnímu orgánu. Navíc podle informací žalobce byla omluva správnímu orgánu před jednáním doručena a žalovaný žalobcově ošetřující lékařce telefonoval a zjišťoval vážnost jeho onemocnění. Žalobce považuje, vzhledem ke skutečnosti, že k jednání nebyli předvoláni žádní svědci a nevznikly tak vážné komplikace s jeho přeložením na jiný termín, svoji omluvu za včasnou;

- 2) rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tedy v okamžiku, kdy již nebylo možné věc projednat a řízení mělo být zastaveno. Žalobce našel rozhodnutí žalovaného v poštovní schránce po návratu z krátkodobého rekreačního pobytu v Beskydech až dne 27. 3. 2015, proto podal žádost o určení neplatnosti doručení, kterou doložil doklady prokazující pobyt mimo místo bydliště. O této žádosti žalobce nebylo ke dni podání žaloby pravomocně rozhodnuto;
- 3) správní orgán I. stupně porušil zásadu materiální pravdy dle § 3 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zásadu legality, neboť rozhodoval pouze na základě úředních záznamů, v řízení nevyslechl žádného svědka, ve spise uvedeného. Dle názoru žalobce je nepochybně nutné prokazovat skutečnost, že žalobce měl být zastavován policisty, s vozidlem ujíždět a následně měl být vyzván k dechové zkoušce a toto měl odmítnout, i v případě, že by žalobce takové obvinění přiznal. V souvislosti s tímto žalobním bodem poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. S námitkou ohledně omluvy z ústního jednání se žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy svůj závěr opřel o právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem. K námitce týkající se rozhodování na základě úředních záznamů se žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl vyjádřit, jelikož nebyla žalobcem v odvolání namítána. Dle žalovaného žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, nýbrž se o svá práva připravil pouze svou nečinností a provedeným dokazováním je nade vše pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil skutku, který mu byl kladen za vinu.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 3. 2014 žalobce jako řidič motorového vozidla nerespektoval pokyn policejní hlídky jedoucí ve služebním vozidle k zastavení vozidla a zvýšil rychlost a hlídce ujížděl. Další přivolaná hlídka zabránila za obcí Senice na Hané žalobci průjezdu a při následné kontrole byl u žalobce proveden orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek s pozitivním výsledkem na přítomnost omamných látek, skupina cannabinoidů. Žalobce se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojeného s odběrem vzorku biologického materiálu.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání o přestupku na den 2. 12. 2014, žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, přičemž bylo

v informačním systému evidence obyvatel zjištěno, že žalobce má zaevidovanou jinou adresu pro doručování, proto bylo předvolání k ústnímu jednání nařízeného na den 23. 12. 2014 doručováno na adresu uvedenou v informačním systému evidence obyvatel. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil dopisem doručeným správnímu orgánu v den jednání a jako důvod uvedl svůj zdravotní stav – konkrétně zablokovaná záda, kvůli kterým je upoután na lůžko. K dopisu přiložil kopii III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného dne 22. 12. 2014, bez diagnózy a bez plánované kontroly. MUDr. R., která doklad vystavila, byla telefonicky dotázána na nemožnost žalobce dostavit se k ústnímu jednání, však odkázala pouze na vystavený doklad o pracovní neschopnosti.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobce opětovně k ústnímu jednání na den 14. 1. 2015 a tuto písemnost doručoval správní orgán I. stupně sám, kdy se ji pokusil doručit osobním předáním na adrese, kde měl žalobce pobývat po dobu pracovní neschopnosti, ale na této adrese nebyl žalobce zastížen, ačkoli neměl povolené vycházky. Posléze správní orgán I. stupně doručoval na adrese, kterou měl žalobce zvolenou jako doručovací, kde mu pro jeho nepřítomnost bylo zanecháno oznámení o uložení zásilky v sídle správního orgánu. Zásilka byla žalobci po uplynutí úložní doby dne 8. 1. 2015 vložena na doručovací adrese do domovní schránky. Dne 13. 1. 2015 obdržel správní orgán I. stupně v podstatě totožnou písemnou omluvu obviněného z jednání, které se mělo konat následující den, kdy žalobce jako důvod uvedl chřipkové onemocnění, které jej znovu upoutalo na lůžko, a přiložil kopii II. a III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vydané stejnou lékařkou jako v předchozím případě. Správní orgán tuto omluvu neakceptoval z důvodů, které uvedl ve svém rozhodnutí, a dne 14. 1. 2015 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce.

Dne 14. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze shora vymezeného přestupku. Neakceptaci omluvy žalobce na ústní jednání dne 14. 1. 2015 odůvodnil tím, že žalobce věrohodně nedoložil konkrétní zdravotní komplikace, které by mu skutečně prokazatelně bránily v účasti na jednání, kdy přihlédl k tomu, že se jednalo o opakovanou omluvu učiněnou stejným způsobem vždy těsně před jednáním, žalobce nebyl v době pracovní neschopnosti na adrese, kde se měl léčit ani zastížen a jinak než tímto způsobem se správním orgánem nekomunikoval a ani se nesnažil si domluvit jiný termín, což dle správního orgánu nasvědčovalo taktizování a účelovosti jednání žalobce. Správní orgán tak nepovažoval druhou omluvu za náležitou ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno vhozením do schránky dne 27. 1. 2015 poté, co si žalobce uložené rozhodnutí nevyzvedl u správního orgánu I. stupně. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 11. 2. 2015 a dne 26. 2. 2015 bylo na výzvu správního orgánu doplněno. Rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 16. 3. 2015 bylo žalobcovo odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a téhož dne bylo doručováno žalobci prostřednictvím žalovaného. Žalobce nebyl na doručovací adrese zastížen, do schránky mu proto bylo vloženo oznámení s výzvou k vyzvednutí uložené zásilky. Dne 26. 3. 2015 bylo rozhodnutí po marném uplynutí úložní doby vloženo do poštovní schránky adresáta. Žalovanému byla dne

13. 4. 2015 doručena žádost o zneplatnění doručení zásilky obsahující napadené rozhodnutí, které dne 16. 4. 2015 žalovaný nevyhověl s odůvodněním, že nebyly splněny zákonné podmínky pro určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a dne 24. 7. 2017 bylo odvolání žalobce zamítnuto rozhodnutím Ministerstva dopravy.

Dne 1. 11. 2016 krajský soud rozhodl o přerušení řízení do skončení odvolacího řízení vedeného u Ministerstva dopravy pod č. j. 26665/2015-MD-CKDP. Jelikož výše uvedené rozhodnutí Ministerstva dopravy nabylo dne 7. 8. 2017 právní moci, odpadla překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, a soud tak rozhodl dle § 48 odst. 6 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku o pokračování v řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

K žalobní námitce č. 1) soud uvádí, že námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně odůvodnění neakceptace omluvy nelze přisvědčit, jelikož v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou důvody neakceptace omluvy žalobce zcela konkrétně uvedeny. Dle správního orgánu I. stupně žalobce nedoložil konkrétní zdravotní komplikace, které by mu skutečně a prokazatelně bránily v účasti na jednání, a dále správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že se jednalo o opakovanou omluvu učiněnou stejným způsobem vždy až těsně před jednáním, žalobce nebyl v případě první omluvy v době pracovní neschopnosti zastižen na adrese, kde se měl léčit, se správním orgánem nekomunikoval a nesnažil se si domluvit jiný termín. Správní orgán I. stupně tedy učinil závěr, že žalobcovo jednání nasvědčuje taktizování a jeho účelovosti a vyhodnotil druhou omluvu žalobce jako nenáležitou ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Byť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl některé úvahy směřující spíše k posouzení včasnosti a posouzení omluvy jako opožděné, závěrem svých úvah se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že omluva nebyla náležitá pro neprokázání její důvodnosti.

Krajský soud se ohledně posouzení náležitosti omluvy žalobce ztotožňuje s názorem správních orgánů. Vzhledem ke skutečnosti, že v žádném z ustanovení zákona o přestupcích není uvedeno, co se rozumí pojmy „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“, jež jsou uvedeny v ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích

jakožto situace, kdy správní orgán nemůže přestupek projednat v nepřítomnosti obviněného, posouzení řádnosti a důvodnosti omluvy je na uvážení správního orgánu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66, s jehož názorem se krajský soud ztotožňuje, „...*hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemůže být dostatečný i pro jeho další přeložení.*“

V posuzovaném případě byl žalobce k jednání předvolán celkem třikrát, kdy v prvním případě bylo žalobci doručováno na adresu trvalého pobytu, nikoli na adresu pro doručování, v druhém případě byla žalobcova omluva doručena správnímu orgánu v den jednání, přičemž obsahem byl žalobcem tvrzený nepříznivý zdravotní stav – konkrétně zablokovaná záda a doložení III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Ve třetím případě byla žalobcova omluva správnímu orgánu doručena den před nařízeným ústním jednáním, přičemž žalobce jako důvod své neúčasti opět uvedl svůj nepříznivý zdravotní stav, tentokrát chřipkové onemocnění, a toto doložil kopií II. a III. dílu rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně měl pochybnosti již o náležitosti 1. omluvy k jednání, neboť se dotazoval MUDr. R., jež žalobci potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti vystavila, zda skutečně žalobce nebyl schopen se zúčastnit jednání správního orgánu. Následně správní orgán doručoval předvolání k druhému jednání žalobci osobně na adrese, kde se měl žalobce zdržovat v době pracovní neschopnosti, žalobce však na této adrese nezastihl, což oprávněně posílilo pochybnosti správního orgánu o věrohodnosti omluvy z nařízeného jednání. Je tak pochopitelné a zcela v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, že poté, co správnímu orgánu I. stupně přišla opětovně bezprostředně před jednáním obdobná omluva žalobce z nařízeného jednání, tuto omluvu už jako dostatečnou neposoudil a projednal přestupek bez přítomnosti žalobce.

Krajský soud tak k této žalobní námitce uzavírá, že správní orgány posoudily omluvu žalobce správně jako nenáležitou a zcela v souladu se zákonem správní orgán I. stupně jednal o přestupku v nepřítomnosti žalobce.

Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

K žalobní námitce č. 2) krajský soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Návrh žalobce na zneplatnění doručení zásilky obsahující žalobou napadené rozhodnutí byl pravomocně zamítnut rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 24. 7. 2017 s odůvodněním, že se lze zneplatnění doručení dovolávat pouze při dočasné nepřítomnosti způsobené vážnými důvody, které nadto musí nastat bez zavinění účastníka, když pobyt na dovolené takovýmto důvodem neshledalo. Dále uvedlo, že pokud žalobce věděl, že je s ním vedeno správní řízení v době, kdy odjíždí na dovolenou a nebude moci přebírat písemnosti, měl tuto skutečnost oznámit správnímu orgánu a požádat o jiný způsob doručování. Dále doplnilo, že i kdyby bylo doručování ošetřeno jakýmkoli způsobem, neměnilo by to nic na tom, že dnem doručení rozhodnutí toto nabývá právní moci a nelze se proti němu odvolat. Jediná lhůta, která v daném případě běží a je spojena s doručením písemnosti, je lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ke správnímu soudu, která činí dva měsíce od doručení rozhodnutí, a tato byla v dostatečném rozsahu zachována. Žalobce tak žádnou lhůtu nezmeškal a není dána skutečnost, která by odůvodňovala určení neplatnosti doručení, jenž je zcela nepochybně podmíněno zmeškáním lhůty určené právě k učinění úkonu, kdy by takovým zmeškáním žalobce mohl být zkrácen na svých právech.

Krajský soud se ztotožňuje se závěrem Ministerstva dopravy o nedůvodnosti návrhu žalobce na určení neplatnosti doručení rozhodnutí žalovaného. Institut určení neplatnosti doručení dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu nepochybně slouží k ochraně procesních práv účastníka správního řízení za situace, prokáže-li, že pro vážný důvod nemohl uloženou písemnost vyzvednout. Tedy, aby měl účastník řízení možnost uplatnit své právo (např. na účast při jednání) či učinit úkon, který z vážného důvodu a bez svého zavinění zmeškal. Žalobce však v tomto případě nemohl být zkrácen na žádném svém procesním právu, neboť žalobu proti rozhodnutí podle soudního řádu správního podal včas, jiné procesní právo s tímto okamžikem spojeno není.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím správního orgánu na žalobcovu doručovací adresu dne 16. 3. 2015, kde nebyl zastižen, a proto mu bylo do schránky vhozeno oznámení s výzvou k vyzvednutí uložené zásilky spolu s poučením, jež bylo odděleno od doručované zásilky. Téhož dne byla písemnost připravena po dobu 10 dní k vyzvednutí v sídle žalovaného. Marným uplynutím úložní doby došlo k doručení napadeného rozhodnutí fikcí dne 26. 3. 2015. Téhož dne byla zásilka vložena do poštovní schránky adresáta. Vzhledem ke skutečnosti, že přestupek byl spáchán dne 26. 3. 2014, lze uzavřít, že k uplynutí prekluzivní lhůty nedošlo, neboť rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 26. 3. 2015, tedy přesně rok ode dne spáchání přestupku. Pro úplnost soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89, který se zabýval mj. i zánikem odpovědnosti za přestupek a ustanovením § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy uvedl, že *ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně*. S ohledem na výše uvedené v nyní posuzovaném případě tak zákonná roční lhůta byla dodržena a námitka žalobce č. 2) je nedůvodná.

Soud považuje za nedůvodnou i námitku č. 3) žalobce týkající se namítaného porušení zásady materiální pravdy a zásady legality. Správní orgán ve správním řízení opřel své rozhodnutí o oznámení o přestupku, úřední záznamy sepsané hlídkami Policie ČR, obvodní oddělení Prostějov 2, první ve složení prap. M., prap. K., prap. R. G., a druhá ve složení prap. G., prap. T., úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy včetně poučení o právech a povinnostech, fotografii provedeného testu DrugWipe 5S, výpis z evidenční karty řidiče.

Krajský soud si je vědom rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývajících se povahou úředních záznamů a ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, dle něhož záznam o podání vysvětlení nelze použít jako opravný prostředek, avšak v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38, uvádí, že žalobcem zmíněná judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115) i uvedené ustanovení se týká úředního záznamu o podání vysvětlení, na posuzovanou věc tak nedopadá. Stejně jako v případě, o němž rozhodoval Nejvyšší správní soud, tak v nyní posuzované věci obsahem úředního záznamu užitého k prokázání stíhaného jednání nebylo zachycení „výpovědi“ či „vysvětlení“, které by žalobce v předmětné věci podal. Nelze tedy konstatovat, že úřední záznam Policie ČR nelze použít jako důkazní prostředek.

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dále uvedl, že *lze konstatovat, že pouze v případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vyslechnout vždy jako svědky...Nutnost výsledku policistů je vázána vždy na okolnostech konkrétního případu a nelze ji paušalizovat.*

V případě žalobcových přestupků, kdy se jednalo o přestupky, které takřka není možné dokumentovat [neuposlechnutí pokynu policisty, aby zastavil vozidlo dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu a jízda za tmy bez rozsvícených světel, k čemuž je povinen dle § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu], však z jeho strany nedošlo po celou dobu správního řízení ani v soudním řízení správním k rozporování zjištěného skutkového stavu či alespoň popření přestupkového jednání. Všechny námitky žalobce byly a jsou procesního charakteru. Správní orgán tak za situace, kdy dvě různé hlídky Policie ČR popsaly průběh policejního zásahu obdobně a jejich popis děje se vzájemně doplňuje, neměl důvod policisty vyslýchat. Žádní jiní svědci ve spise uvedeni nejsou, žalobce žádné svědky nenavrhoval, soudu tak není zřejmé, které svědky měl žalobce v žalobě namysli.

Pokud se týká přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil tím, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření s následným odběrem biologického materiálu, tento byl navíc prokázán nejen úředními záznamy Policie ČR, ale i fotografií provedeného testu DrugWipe 5S a záznamem o kontrole žalobce podezřelého z požití alkoholických

nápojů nebo jiné návykové látky, v němž je zaznamenán průběh a výsledek testu, a dle něhož se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření s následným odběrem biologického materiálu, což do záznamu vlastnoručně podepsal.

Soud tak uzavírá, že správní orgán neměl důvod provádět dokazování výsledkem policistů, když skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a bez návrhu na doplnění dokazování ze strany žalobce mu ani nevznikla povinnost se s tímto možným důkazním návrhem ve svém rozhodnutí vypořádat. Skutkový stav byl tedy zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 19. září 2017

Za správnost vyhotovení:
V. K.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně